

ANJOUK

IV. RÉSZ

BÍRÓ SZABOLCS

ANJOUK

IV. RÉSZ

*Szent György
testvérei*

ATHENAEUM

© Bíró Szabolcs, 2017

Minden jog fenntartva.

Kiadta az Athenaeum Kiadó,
az 1795-ben alapított Magyar Könyvkiadók
és Könyvterjesztők Egyesülésének tagja.
1086 Budapest, Dankó u. 4–8.
Telefon: 1-235-5020
www.athenaeum.hu
www.facebook.com/athenaeumkiado
athenaeum@lira.hu

ISBN 978 963 293 658 1

Felelős kiadó: Szabó Tibor Benjámin
Felelős szerkesztő: Peiker Éva
Műszaki vezető: Drótos Szilvia
Borító: Földi Andrea
Nyomdai előkészítés: Tóth Viktor

Készült az Alföldi Nyomda Zrt.-ben, 2017-ben
Felelős vezető: György Géza vezérigazgató

4. FEJEZET

 Bármily csábító és jelentőségteljes dolog volt is a királlyal együtt ebédelni, a palotában rendezett lakomán aznap mégsem minden meghívott volt jelen.

Az ifjú Zách Bódog meglehetősen zavarban feszengte végig a ceremóniát. Atyja egyetlen fiúgyermekként, így első számú örökösneként vett részt az ünnepségen, és a délelőtti menetben még ő vitte családja pajzsát is, de a palotába érve valamiképpen elsodródott Feliciántól. Egy ideig várt, tipródott a számára még idegen nemesek között, de amikor apja a hálaímat követően sem került elő, kénytelen volt egyedül elfoglalni a helyét. Eleinte csak óvatosan csipegetett a felszolgált étekből, és folyton a tőle balra lévő üres

helyet vizslatta, de Felicián a későbbiekben sem került elő. Az ifjú, alig húszesztendős Bódog aztán izgalmában elkezdett inni, és egyszeriben azon kapta magát, hogy közösen kurjongat, vivától ő is a többiekkel.

Amikor az ebéd végén a királyi pár felállt, az udvarmester pedig bejelentette őfelsége és a királyné távozását, Bódog egy csapásra józanodott ki. Megmosdott az előtte álló, rózsaszirmokkal telehintett tál vízben, de nem várta meg, hogy arra kódorogjon egy kutya, amelynek szőrébe beletörölközhetne: felállt, egyetlen határozott mozdulattal lerázta kezéről a vízcseppek zömét, és nekiindult, hogy megkeresse az apját.

Az öreget végül saját szállására visszavonulva találta meg, kísérteties körülmények között, bezárkózva. A több kisebb tereméből álló főúri lakrészből Felicián kizavarta a szolgákat és kevés fegyveresét, egyúttal rácsapta az ablakokra a spalettákat, száműzve még a fényt is, mint a legzordabb téli esteiken.

Bódog beleborzongott a látványba: jelen körülmények között a nemesi szállás sokkal inkább hasonlított tágas kriptára, mint kényelmesen berendezett lakhelyre. A fiú nem tudta mire vélni a dolgot. Igaz, apja nemegyszer viselkedett furcsán az elmúlt

időszakban – a távolba meredve mélázott, mint aki se lát, se hall, vagy épp régi kedves tárgyai fölött merengett el hosszasan, zavaros tekintettel –, de hogy egy ilyen fontos eseményről is távol maradjon, az nem volt rá jellemző.

– Apám! – kiáltott fel Bódog, betéve maga mögött a súlyos ajtót. – Merre vagy, édesapám?

Halk neszezést hallott valahonnan messzebről, mégsem a hang irányába indult el. Ahogy ugyanis a szeme hozzászokott a félhomályhoz, nem messze maga előtt megpillantott egy feldöntött gyertyatartót. A magas, szépen faragott, bronzrészekkel ékített hatágú állványról szerteszét gurultak a félig égett gyertyák, s ahogy Bódog átlépett a vastos kis hengerek fölött, egy földre csapott kupán akadt meg a tekintete. Mintha valami tomboló fúria dülta volna fel a Zách család visegrádi fészkét: itt egy félrerúgott csizma, ott egy asztalról lesodort tál, amott egy halom lúdtoll, mellette a széttépett párna, melyből a tollak kiszabadultak.

Bódog a rombolás nyomvonalán haladva hamar eljutott a szintén sötétbe burkolózó házi oltárhoz, mely előtt ott térdepelt az idős Zách Felicián – nem egy zsámolyon, mint máskor, hiszen az szintén félre-

lökve, felborítva hevert a földön, hanem csak úgy, a szalmával felszórt kőre rogyva.

– Apám, mi folyik itt? – kérdezte Bódog, amikor rálelt a görnyedt férfirra, kezét imára kulcsolva, vadul motyogva az oltár előtt.

Felicián továbbra sem felelt, így a fiú egészen közel lépett hozzá. Még a sötétben is jól látszott, hogy a semptei várnagy mennyire megváltozott színében: arca hamuszürkévé vált, szája is elfehéredett, míg szeme vérekes volt, alatta pedig sötét karikák tették még rémisztőbbé azt a beteg arcot, melyen pár órája még nyoma sem látszott semmiféle nyavalyának.

– Édesapám! – kiáltott rá határozottan Bódog, megragadta az öreg mindkét vállát, és megrázta, akárha rossz álomból akarná ébreszteni.

Felicián zavartan fordította felé tekintetét, egy pillanatra sem hagyva abba a vad motyogást. Imára kulcsolt két keze mintha összenőtt volna, sápadt, ráncos homlokán hideg veríték ütközött ki.

– Az ördög foglalt el, édesapám, vagy miféle kór-ság ette bele magát a lelkedbe? – kérdezte a rémült ifjú. – Hiszen minden porcikádban reszketsz!

A semptei várnagy ekkor elcsendesedett, bár abban sem volt sok köszönet, amikor végre megszólalt:

– Nekem tűz, neked víz, mind a kettőnknek el kell pusztulni! – hadarta erőtlenül, alig hallhatóan.

– Rémes dolgot tettem, fiam! Borzalmas dolgot...

– Micsoda? – ráncolta a homlokát Bódog. – Miről beszélsz, apám? Mi a...

Bódog ekkor tért magához első döbbenetéből. Odalépett a legközelebbi ablakhoz, és megelégedve a lidércnyomásos jelenetet, valósággal letépte róla a spalettát. Ezután visszasietett az apjához, a hóna alá nyúlt, felsegítette a földről, és kérlelhetetlenül elráncigálta a hálókamráig. Felicián nem ellenkezett: úgy tűnt, minden ereje elhagyta, és rongybabaként hanyatlott a párnák közé. Bódog dühösen nyitotta ki a többi spalettát is, beeresztve a kellemes tavaszi fényt, utána kisietett a lakrészből, és mérgesen visszaparancsolta apja szolgálait. Pattogva osztotta ki a feladatokat, így apja egykettőre ingujjra vetkőztetve feküdt az ágyban, verejtékes testét nedves rongyokkal törölték át, torkát enyhén vizezett borral öblögtették. Bódog a saját szolgáját, leghúságesebb emberét menesztette, hogy a palotában hamar híre menjen: Zách Felicián nem modortalanságból maradt távol a király lakomájáról, hanem aljas kór lappangott benne, mely nagy hirtelenséggel ágynak döntötte. Valójában persze fogalma sem volt róla, mi történhetett

az öreggel: lázasnak tűnt, de a homloka hűvös volt, és az időközben megérkező orvosok is csak a vállukat vonogatták. Zách Felicián szíve rendesen vert, emellett a vizeletét és a székletét is egészségesnek találták, ahogy lehelete sem árasztott halálszagot. Végtere is, csak hogy tegyenek valamit, eret vágtak rajta, és pihenést javasoltak neki, na meg hogy naponta két-három alkalommal igyon erős főzetet, melyet szárnyas vagy vad húsból, különféle gyökérzöldségekből és jótékony hatású fűszerszámokból kell összefőzni.

– Ha már elég erős lesz, a hús is megmarad benne – mondták búcsúzóul –, de amíg ennyire gyöngé, addig csupán a lév kerüljön a hasába, jó melegen.

Azzal távoztak, de valójában ekkor sem tudtak többet, mint amikor Bódog értük küldetett.

Hogy is tudhattak volna, hiszen Zách Feliciánt a lelkiismerete kínozza. Túl sokáig tartott magában túlságosan is sötét titkokat, mélyen elzárva a szíve, a lelke legmélyére, és ezek a dolgok szép lassan megmérgezték a testét.

– Szörnyű dolgot tettem – lehelte, amikor hosszú idő után ismét kettesben maradt egyetlen fiával. – Félek, elkárhozom... És félek... fiam, félek, hogy a bűnöm... hogy a bűnöm magával ránt téged is... és egész famíliánkat...

– Aludj, apám – fogta meg a kezét Bódog. – Pihenj, gyógyulj, erősödj! Ha felépültél, meghallgatlak. De most ne beszélj többet, kérlek!

A fiú ugyan megrémült apja furcsa beszéde halatán, de arra gondolt, hogy Felicián valamiféle lázálomtól vezérelve mondja ezeket a baljós dolgokat. Ugyan miféle borzalmakat tehetett volna az ő apja, akit mindig is egyenes, őszinte, tiszta jellemű embernek ismert mindenki? Aki oly sokra vitte, hogy Károly egyik bizalmasa, udvari embere, sőt lovagtestvére lett...

– Aludj! – ismételte fejcsóválva, s mielőtt magára hagyta volna az öreget, még szeretetteljes csókot lehelt annak gondterhelt, veritékes homlokára.